

си доспали, бѣха влажни и замъглени. Еньо продължаваше да го гледа втренчено, непознатиятъ се усмихна повече.

— А бре Серафиме, ти ли си? — извика най-после Еньо. — Ухъ, да те убий здраве да те убий! Не мога да те позная бре. . .

— Азъ съмъ, бай Еньо, азъ натураленъ като живъ... тѣй да се каже. . .

— Азъ пѣкъ рекохъ, че е таласъмъ. Помислихъ, че плашилото отъ Даскалъ Тодоровата бахча иде на-самъ. Да те вземе мжтната, да те вземе. Мисля си: какъвъ ще е тозъ изпадналъ германецъ.

Серафимъ се изсмѣ тихо, беззвучно, като само поклащаше глава, а влажнитѣ му очи свѣтнаха повече. Безъ да бърза, той подпрѣ на пейката тоягата си, сне и човалчето, което носѣше на рамото си. Всѣка година, а понѣкога презъ година и презъ две, той се явяваше по тия мѣста по Гергьовъ-денъ, когато слугитѣ мѣнятъ господаритѣ си. Той бѣше отъ града, но търсѣше работа по селата. Можеше да работи само лека, маловажна работа: на нѣкоя мелница се приставяше да храни свинетѣ, да чисти обора на нѣкой ханъ, или пѣкъ пасѣше единъ-два добитѣка.

— Где бѣше туй лѣто? — попита го Еньо. — Рано си напустналъ, щъркелитѣ още не сж си отишли. Где бѣше?

— Въ Бѣлица бѣхъ туй лѣто, на една керемидарница. Има единъ Панайотъ тамъ, керемекчия, при него бѣхъ. Керемидитѣ му пазѣхъ.

Той говорѣше низко, като че се боеше да не го чуе нѣкой, съ разширени и учудени очи, а после изведнажъ се засмиваше и между посинѣлитѣ му устни свѣтваха зжбитѣ му.

— Сухо бѣше туй лѣто — продължи той — добра стока изкараха хората. Ама и берекетя натѣй по селата бѣше добъръ. А нашитѣ българи, бай Еньо, кога иматъ